

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 323/2022
16.03.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић, Зорана Хацића и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Гавра Димитријевић, адвокат из ..., против туженог ЈКП "Новосадска топлана" Нови Сад, чији је пуномоћник Синиша Љубичић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1317/21 од 12.10.2021. године, у седници одржаној 16.03.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против преиначујућег дела пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1317/21 од 12.10.2021. године (став први изреке).

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца, изјављеној против преосталог дела пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1317/21 од 12.10.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као неодозвољена, ревизија тужиоца изјављена против преосталог дела пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1317/21 од 12.10.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1709/2020 од 26.02.2021. године, тужбени захтев тужиоца који гласи: "Обавезује се тужени да тужиоцу на име мање исплаћене основне зараде исплати за период од јуна 2017. године до марта 2019. године, износе, са каматом, наведене у том ставу изреке", је одбијен. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 51.100,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до

исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужилац потраживао исплату законске затезне камате на име трошкова парничног поступка од пресуђења па до извршности пресуде.

Апелациони суд у Новом Саду је, пресудом Гж1 1317/2021 од 12.10.2021. године, ставом првим изреке, жалбу тужиоца делимично усвојио и преиначио пресуду Основног суда у Новом Саду, тако што је делимично усвојио тужбени захтев и обавезао туженог да тужиоцу на име мање исплаћене зараде за шериод од јуна 2017.године закључно са мартом 2019.године исплати укупан износ од 5.942,85 динара, са законском затезном каматом која на месечне износе разлика доспева 05.-ог у наредном месецу за претходни месец, до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка у износу од 51.100,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате и одређено да свака странка сноси своје трошкове поступка. Ставом трећим изреке, у преосталом делу, жалба тужиоца и жалба туженог је одбијена, а првостепена пресуда, у том делу потврђена. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Тужени је доставио одговор на ревизију тужиоца. Трошкове ревизијског поступка је тражио одређено.

Претходном оценом дозвољености ревизије тужиоца изјављене против преиначујућег дела другостепене пресуде, Врховни касациони суд је нашао да тужилац, против тог дела другостепене пресуде, нема правни интерес за подношење ревизије, пошто је, тим делом побијане пресуде, његова жалба делимично усвојена.

Из тих разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 410. став 2. тчака 4., у вези члана 413. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 55/14, 87/18, 18/20).

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају нису испуњени законом прописани услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца јер није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе и ново тумачење права. Побижана пресуда је у складу са правним ставом израженим у

одлукама Врховног касационог суда о императивној примени Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зараде и других сталних примања код корисника јавних средстава ("Службени гласник РС", бр. 116/14, у примени од 01.11.2014. године) и о томе да се минимална цена рада, прописана законом, не може користити као основица на коју ће се применити коефицијент из уговора о раду у ситуацији када је зарада, која је тужиоцу обрачунавана и исплаћивана у спорном периоду, била виша од тадашње минималне зараде, имајући у виду да је предмет тражене правне заштите накнада штете због обрачуна зараде тужиоцу у периоду важења горе наведеног Закона.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије против преосталог дела другостепене пресуде, на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужбу ради накнаде штете тужилац је суду поднео дана 12.08.2020. године, а вредност предмета спора је 272.372,89 динара.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, што је овде случај, ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинско-правним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије, то ревизија тужиоца није дозвољена, на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу трећем изреке донео применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

Трошкови ревизијског поступка на име ангажовања пуномоћника, адвоката за састав одговора на ревизију и за судске таксе, туженом нису признати, јер му нису били потребни, у смислу одредбе члана 154. став 1. Закона о парничном поступку.

Из тих разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу четвртом изреке донео применом одредбе члана 165. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**